

Лола – любляче серце
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #7

Відтепер немовлята, які репетують, матері, які ридають, і батьки, які не можуть дати їм ради, зітхнуть спокійно – з усіма їхніми проблемами чудово впорається Лала Лу, найкраща нянька у світі. Щоправда, тільки ночами та в уяві нашої Лоли. А вдень Лола готується до ролі старшої сестри.

Ось тільки де знайти малюка, на якому можна потренуватися? На щастя, Лола знайомиться зі старшокласницею Саллі, яка стає для неї зразком для наслідування. Обидві – дівчинка-підліток і молода дівчина – відвідують заняття в танцювальній групі, і одного дня Саллі пропонує Лолі допомогти їй поняньчити маленького хлопчика. До того ж тільки їй Лола може відверто розповісти про свої проблеми з Алексом, який живе в Парижі й у якого вона закохана.

Але незабаром проблеми виникають у Саллі, та ще й які! Тепер уже Лолі доводиться допомогти старшій подрузі...

Ізабель Абеді

Лола – любляче серце

Книга 7

Присвячується Ванессі Вальдер.

Перед тим, як почати

Моя подруга говорить, що життя іноді нагадує клубок вовняних ниток. Треба вирішити, на що він згодиться і що з нього можна зробити. Якщо пощастить, може вийти цілком пристойна річ.

Як ви вже переконалися, моя подруга досить часто говорить те, над чим потім доводиться добряче сушити собі голову. Наприклад, розмірковуючи про те, що трапиться з клубком у разі невдачі. А що буде, коли раптом зіб'ється з ліку петель або порвеш нитку десь у середині роботи? Адже тоді доведеться все починати від самого початку, інакше вийде повна нісенітниця!

А ще подруга говорить, що ніколи не можна думати про те, боцімто нічого не вийде або все доведеться переробляти.

Напевно, вона, як завжди, має рацію.

А тепер – моя нова історія.

1.

Страшні зайці, Болінья та друга половина ночі

Спочатку був крик.

Він пролунав глупої ночі й від цього моменту не вщухав ні на мить. Лемент звучав три доби поспіль, аж поки всі жителі Гамбурга не стали на коліна перед своїми ліжками й не склали молитву всемогутньому Господу на небесах, щоб цей крик, нарешті, припинився. Але Бог їх не почув.

Довелося мені взятися до цієї справи.

Крик долинав із будинку на Оштерштрассе. Сусіди сказали, що там живе молода подружня пара на прізвище Рукдешер. Три дні тому вони повернулися додому зі своєю новонародженою дитиною – і відтоді малюк репетує. У них уже побували лікарі, акушерки, медичні сестри й народні цілителі, але ніхто так і не зміг допомогти. Сьогодні по обіді герра Рукдешера відвезли до лікарні, бо в нього лопнула барабанна перетинка, тому на дзвінок у двері ніхто не озвався. Довелося зламати двері. Фрау Рукдешер, жалісно стогнучи, ховалася за диваном. Бліда, зі скуйовдженим волоссям і зовсім виснажена.

Дитина лежала в ліжечку. Це був хлопчик, і обличчя в нього вже стало темно-синім від крику. Над головою в нього висіло брязкальце з маленьких зайчиків. Зайчики були також на простирадлах, на подушці, на ковдрочці й навіть на його крихітній піжамці. Шапочка в малюка була біленька, з блакитними заячими вушками. Шпалери в дитячій теж були суціль у зайчиках. На столі лежала книжка з картинками «Стриб, стриб, перестриб!», по підлозі були розкидані іграшкові зайці всіх розмірів.

Поки маля набирало повітря, щоб продовжити волати з новою силою, фрау Рукдешер ледь чутно прошепотіла:

– Я більше не можу!..

– Саме тому я й тут! – оголосила я.

Я взяла малюка на руки й пильно подивилася йому

в очі. За кілька секунд я кивнула й прошепотіла йому на вухо два-три чарівні слова. Потім прикрила долонею очі немовляти, й воно відразу заспокоїлося.

– Усе ясно, – сказала я фрау Рукдешер. – У вашого сина фобія на зайців.

– Що ви кажете? – здивовано скрикнула бідолашна жінка, переводячи погляд із зайців на сина.

– Фобія – це дуже, дуже сильний страх, – пояснила я. – Нездоланний. Таке іноді трапляється. У вашого сина саме такий випадок. Уся справа в зайцях.

– Так, але... Чому ти так вирішила? – пробурмотіла фрау Рукдешер.

– Я вмю читати думки малят, – відповіла я. – Уся ця квартира для вашого сина – справжня кімната жахів.

Фрау Рукдешер тільки витріщила очі.

Те, що я сказала, було чистою правдою. Достатньо мені разок заглянути в очі маляті, потім злегка сконцентруватися, і я відразу розумію, в чому справа. Можу навіть назвати ім'я та знак зодіаку дитини. А вже зрозуміти, чого вона хоче, – немає нічого легшого. Цю дитину звали Ян-Оле. За гороскопом хлопчик був Дівою, а асцендент у нього – Риба. Його головне бажання я відразу ж передала матері:

– Якщо хочете, щоб вашому синові було добре вдома, забезпечте йому черв'яків!

Фрау Рукдешер ледь не задихнулася:

– Мій син... він... він хоче черв'яків?

– Так, – відповіла я. – Плюшевих, гумових, дерев'яних, пластикових – байдуже яких. До Великодня вам слід замовляти великодніх черв'яків. Але для початку звільніть будинок від цих незліченних заячих вух. Щоб про них і згадки не лишилося. Вам усе зрозуміло?

Фрау Рукдешер кивнула. А потім зі сльозами на очах опустила переді мною на коліна.

На прощання я дещо шепнула Яну-Оле на вушко, і на цьому мою місію було завершено. Тепер у малюка будуть шпалери з черв'ячками та гойдалка у вигляді величезної гусені. Він стане найтихішою та найзадоволенішою дитиною в Німеччині.

Звісна річ, уся ця історія потрапила в газети, і відтоді я в Гамбурзі – знаменитість. Звати мене Лала Лу, я фахівець із проблем із дітьми. Тож я маю силу-силенну важливих клієнтів. Я придбала супутниковий бебіфон, щоб швидше отримувати повідомлення про те, де я потрібна, і нам довелося переїхати до нової оселі. Тепер ми живемо в найвищому будинку Гамбурга. У мене є власний автомат, що на першу вимогу негайно видає соски-пустушки, а на даху нашого будинку розташовано посадковий майданчик для мого гелікоптера. Пілота звати Александр, а командира екіпажу – Фло. Але вона до того ж працює ще й акушеркою-зоологом: її спеціалізація – приймати новонароджених китенят.

Моїй родині довелося залишити колишню роботу, і тепер усі мої родичі працюють на мене. Мама відповідає на листи шанувальників, папай сидить на телефонній «гарячій лінії» і кондинірує мені розклад. Чи, може, координує? Ну, це пусте. Загалом, папай – мій агент. І дідусь теж: він сортує конверти з моїми гонорарами. Тітка Лізбет завідує автоматом із сосками-пустушками, а бабуса

продає книги, в яких описано складні випадки, з якими мені вдалося впоратися. Їх, на хвилиночку, уже сімнадцять томів, і кожний – справжній бестселер!

Але про мої приховані таланти знає тільки моя найкраща подруга. Тільки їй відомо, що я шепочу на вухо малятам. Я підбираю для кожного особливе чарівне слово, і воно забезпечує дитині здоров'я та щастя на все життя. Наприклад, для Яна-Оле таким чарівним словом було «фороніда». Я запозичила його з грецької мови. У перекладі воно означає всього лише кінську підкову, але діє просто на сто відсотків.

Про всяк випадок я ще разів зо два прошепотіла це слово в темряву, поки поверталася до реальності – до будинку номер 44 по вулиці Бісмарка в Гамбурзі. У маленьку трикімнатну квартиру на другому поверсі.

Напевно, ви вже здогадалися? Щоразу, коли мені не спиться, я уявляю, ким би я стала, якби не була собою. У цьому місяці я уявляла себе Лалою Лу, геніальною нянькою.

І звісно ж, ви абсолютно точно знаєте, хто я насправді. Подруга говорить, що зовсім не потрібно говорити про це щоразу. Але мені страшенно кортить! Якщо ви дотримуетесь тієї ж самої думки, що й моя подруга, можете пропустити наступні кілька рядків. Тільки потім не ображайтеся, якщо нічого не зрозумієте в моїй історії.

Отже, я Лола Фелозо, дочка мами та папая, внучка бабусі, дідуся й іще однієї бабусі, яка живе в Бразилії, небога тітки Лізбет і ще семи бразильських тітоньок, найкраща подруга Фло й Алекса з Парижа, власниця чорної кішки Білосніжки. А тижнів, мабуть, за двадцять стану до того ж іще й старшою сестрою!

Саме з цієї причини я й не могла сьогодні заснути. Мої батьки обвінчалися зовсім недавно, і моя мама вагітна. Завтра я, нарешті, дізнаюся, ким буду: старшою сестрою молодшої сестри чи старшою сестрою молодшого брата. Це, самі розумієте, – дуже серйозний момент. Тільки не думайте, що малюк народиться вже завтра. До його появи на світ іще далеко.

Коли в липні ми їздили у весільну подорож до Бразилії, мама була вже на третьому місяці. Повідомила вона нам про це напередодні весілля, і папай плакав від радості. Я була страшенно здивована, спочатку навіть не вірила, хоча моя подруга вважає, що це цілком логічно. Потім ми зустріли в Бразилії ясновидицю – так-так, найсправжнісіньку! Це була бабуся нашого друга Каку. І вона прочитала мое майбутнє за мушлями. «Відтепер ти будеш старшою», – сказали мушлі, і відтоді ці слова не виходять у мене з голови.

А тим часом уже вересень. Мама на п'ятому місяці, і сьогодні саме середина терміну. Це означає, можна побачити, хто в неї народиться. У Бразилії животик у мами був зовсім маленький, але тепер уже здається, ніби вона проковтнула невеликий м'яч. Тому ми вже цілий тиждень називаємо малюка «Болінья», що бразильською означає «м'ячик». Звісна річ, це не справжнє ім'я, але й Болінья – поки ще не справжнє маля, ми навіть не знаємо, хлопчик він чи дівчинка. Нам відома тільки дата його народження: лікарка підрахувала, що це трапиться двадцять другого січня.

Завтра ми з мамою йдемо на обстеження. Папай теж хоче до нас приєднатися і радіє, що зможе побачити свого маленького футболіста на екрані монітора. Мама

розповіла мені, як проходить ця процедура. У лікаря-гінеколога є спеціальний пристрій. Його прикладають до вагітного животика, і на моніторі з'являється зображення малюка. Оце так так!

Досі точно можна було сказати тільки одне – Болінья буде Водолієм, якщо, звісно, народиться на світ у визначений час. Це обчислив Алекс. Мій друг досконало знається на знаках зодіаку й навіть може обчислити асцендент. Мій асцендент – Лев. Знак асценденту відповідає за характер, тому Алекс називає мене Лола Левиця. Або «ма шері», що французькою означає «моя люба». Взагалі, Алекс живе в Парижі зі своєю маман, але попереду ще півтора тижні канікул, які він проводить у Гамбурзі зі своїм батьком Джеффом.

Мені раптом страшенно захотілося, щоб Алекс опинився тут просто зараз. Він міг би обчислити асцендент Боліньї, і тоді б я знала, яка вдача буде в моєї молодшої або молодшого.

Моя німецька бабуса завжди говорить, що невідкладні питання треба вирішувати без зволікання. Я обережно визирнула в передпокій, але відразу сховалася за своїми дверима, тому що зі спальні вийшла мама. Вона завжди нервує, якщо я тиняюся по квартирі ночами, а нервувати вагітним заборонено, інакше в них можуть початися передчисельні... чи, може, все ж таки передчасні? – пологи. Ну, це пусте. Загалом, я дочекалася, поки мама знову ляже спати, й тільки після цього прокралася в передпокій до телефону й набрала номер мобільного Алекса. Мені довелося прослухати дев'ять довгих гудків, поки він відповів.

– Ало-о-о! – сонно вимовив Алекс.

– Це я, Лола...

– Що у вас трапилося? – Алекс так перелякався, що мені стало соромно.

– У мене термінове запитання, – квапливо промовила я. – Ти можеш обчислити асцендент Боліньї?

Алекс застогнав. Потім позіхнув. Потім вимовив:

– Для цього мені потрібно знати точний час.

– Не проблема, – я глянула на годинник. – Одна година, п'ятнадцять хвилин і п'ятдесят п'ять секунд.

– Та не цей час! – буркнув Алекс і ще раз позіхнув. – Мені потрібно знати точний час народження дитини.

– Невже? – засмутилася я. – Але я ж його ще не знаю!

– Саме так! – підтвердив Алекс і позіхнув втретє. – Тому я зможу обчислити асцендент тільки тоді, коли ваш Болінья народиться. А тепер дай мені поспати. І сама лягай, якщо не хочеш запізнитися першого ж дня. Коротше кажучи, на добраніч і приемних сновидінь!

Алекс поклав слухавку. Я зітхнула. «Приемних сновидінь!» Не так це просто! Тепер мені взагалі перехотілося спати, до того ж і голова страшенно свербіла.

Перший день занять також був однією з причин мого безсоння. Завтра я йду до п'ятого класу, та ще й до нової школи. Це середня загальноосвітня школа на Левенштрассе, тобто на вулиці Лева. Добрий знак! Залишається тільки одна проблема. Я тепер знову наймолодша – адже в цій школі немає початкових класів, і відлік починається просто від п'ятого. Страшнувати!

Щоб відволіктися, я почала шукати Білосніжку. Але коли залізла під диван, замість Білосніжки знайшли мене. Папай саме повернувся з «Перлини півдня», нашого бразильського ресторану. У руках у нього був згорток із фольги.

– Щось мені не спиться, – жалісно пискнула я.

Папай зітхнув:

– Виходить, вас таких уже двоє. Мамі теж. Вона зателефонувала мені в ресторан, щоб я приніс чогось підвечеряти.

Я хихикнула. У Бразилії мама весь час почувалася зле, тож їй майже не цікавила. Натомість тепер вона їла, як чемпіон світу з футболу, і апетит у неї завжди був вовчий. Папай виконував усі її бажання, і через це я, якщо чесно, була дуже рада. Перед весіллям мої батьки часто сварилися, і я навіть побоювалася, що вони розлучаться. Але, на щастя, усе владналося, і після весілля папай повадився з мамою, як із королевою, яка має подарувати йому спадкоємця престолу.

– А що в тебе там? – поцікавилася я, пропускаючи папая на кухню. – Що ти приніс?

Папай усміхнувся:

– Краще б тобі цього не знати.

Але ж мені цікаво! Я попленталася за папаєм, і, коли він розгорнув фольгу, просто в ніс мені вдарив ненависний запах. У згортку виявилася величезна рибина – вона по-дурному витріщала на мене свої осклянілі очі.

– Ой-ой-ой! – верескнула я.

– Я попереджав, – знову посміхнувся папай.

Він поставив на вогонь сковороду, налив на неї маслинової олії й поклав туди рибу. Виглядав він стомленим.

– То це не страшно! – хоробро відповіла я, хоча, як ви вже знаєте, для мене немає нічого гіршого, ніж запах риби – не важливо, сирої, вареної чи смаженої.

Я затисла ніс прищипкою і, поки папай морочився зі сковородою, приготувала тацю для мамі. Якщо подати їй пізню вечерю в постіль, вона не буде нервувати, а зрадіє. Правда, коли ми врочистою процесією наблизилися до дверей батьківської спальні, звідти долинуло неголосне похрюпування.

– Супер, – зітхнув папай, прочиняючи двері. – І хто ж тепер їстиме цю рибу?

На маминому ліжку хтось тихенько нявкнув, і відразу об мою ногу потерлося щось м'яке. Ми з папаєм розсміялися й поклали в мисочку Білосніжки її вечерю, після

чого папай дав мені в руки якийсь пакет.

– Це тобі від вово, – сказав він. – До твого першого шкільного дня.

От здорово! У мене навіть голова засвербіла. Вово – бразильською «бабуся». З мамою мого папая я познайомилася тільки цього літа, але вже скучила за нею. А все тому, що Бразилія – моя друга батьківщина. Як добре, що бабуся згадала про мене!

У пакеті виявився пенал. Рожевий пластиковий пенал із намальованою принцесою. У неї було світле волосся й золота корона.

– О! – тільки й змогла сказати я, старанно ховаючи розчарування.

Начебто я збираюся в перший клас, а не в п'ятий. Але навіть і в першому я не вибрала б рожевий пенал із принцесою. Папай, напевно, теж це зрозумів. Він зніяковіло посміхнувся:

– Я гадаю, світле волосся нагадує вово про тебе. Коли вона телефонує, то обов'язково запитує, як справи в її маленької принцеси.

– Класний пенал! – утішила я папая й вирішила все ж таки взяти його завтра до школи.

Свій старий пенал я так і не знайшла, і мама довго розводилася стосовно того, що в нас не так багато грошей, щоб постійно купувати речі, які я розкидаю абиде.

Папай присів на мое ліжко і зробив мені «кафуню». Тобто погладив по голівці. Я дуж-ж-же люблю «кафуню», а папай у цій справі – справжній чемпіон світу.

– Пам'ятаєш час, коли ми щойно переїхали до Гамбурга? – запитав він. – Тоді ти теж збиралася в нову школу, і тобі дуже хотілося знайти подругу – таку, як Фло. Ми з Пенелопею сьогодні про це говорили.

– Так, – відповіла я й згадала про нашу стару школу з козами.

На серці в мене полегшало. У третьому «б» ми потоваришували із Фло, а в четвертому «б» були вже нерозлучними. Цілком зрозуміло, що в новій школі все так і залишиться!

– Ви ж записали нас в один клас, правда? – про всяк випадок уточнила я в папая.

– Авжеж! – відповів він. – Разом із Фредерикою, Солом і Ансуманом. У новій школі з тобою будуть старі друзі, а незабаром до них додадуться нові.

Ця думка мене якось заспокоїла.

– Тоді побажай мені, щоб ми всі опинилися в п'ятому «б», – пробурмотіла я. – От було б добре!

– Точно! – погодився папай.

Він поцілував мене й пішов спати. Замість нього з'явилася Білосніжка. Вона згорнулася клубком у мене в ногах, і коли я востаннє глянула на годинник, була

вже майже третя.

Неймовірна річ! Моя мама вагітна на п'ятому місяці, завтра ми з друзями вп'ятох ідемо до п'ятого класу, а рівно за п'ять годин почнеться мій перший день у школі на вулиці Лева. Оце так збіг!

2.

Алекс ревнує, а мое перше бажання здійснюється

Коли я вперше прийшла до школи з козами, навчальний рік уже давно почався. Але сьогодні всі п'ятикласники прийшли до нової школи вперше, тому в актовому залі відбулася святкова церемонія. Це справжній зал із високою стелею та блискучою паркетною підлогою та справжньою сценою. Вона виглядала разів у п'ять більшою за ту, яку побудували папай і дідусь у нашому ресторані. На сцені стояло два десятки барабанів. Папай усміхнувся мені, і моя голова шалено засвербіла.

Фло вже була тут. Вони з Пенелопею сиділи в першому ряду й махали нам. На щастя, вони зайняли ще кілька стільців, де помістилися ми з папаям і, звісно ж, мама, бабуся, дідусь, тітка Лізбет і – Алекс. Коли ми вийшли з дому о пів на восьму, мій друг уже стояв перед нашими дверима. Він вручив мені кульбабу, яка невідомо чому розквітла у вересні.

Я дуж-ж-же люблю, коли Алекс робить мені подарунки й дивиться на мене своїми зеленувато-карими очима. У мене просто в голові паморочиться від кохання. Тепер я сиділа в першому ряду між Фло й Алексом, і він усе ще продовжував позіхати, тому що після мого дзвінка так і не заснув.

– Мені дуже шкода, – засмучено прошепотіла я.

– Усе гаразд, – відповів Алекс.

Я стиснула його руку.

Мої батьки сиділи за нами, поряд із ними – дідусь і бабуся. Тітка Лізбет сиділа в мене на колінах, обсипаючи мої джинси крихтами від шоколадного круасана. Потім вона раптом обернулася до дверей і заводала на весь зал:

– Лоло, Фло! Прийшов Сол із товстою бабусею!

Фло не відриваючись дивилася на двері, а моя бабуся захоплено загукала. Не через Сола, зрозуміло. Ви, звісно, вже знаєте, що моїй тітці три роки, але по-справжньому розмовляти німецькою мовою вона почала тільки після повернення з Бразилії. І відбулося це цілком несподівано. Вранці у суботу ми снідали всією родиною, і дідусь запитав, чи не хочемо ми здійснити велосипедну прогулянку. Я кивнула, а тітка Лізбет витерла перемашену джемом фізіономію улюбленим телепузиком і заявила:

– Хочу на «Рікмер Рікмерс». Там ми з Лолою та Фло залізем на щоглу, і це буде круто!

Бабуся й дідусь просто роти пороззявляли від здивування.

До поїздки в Бразилію єдиним словом, яке моя тітка могла виразно вимовити, було «круто», і бабуся вже почала було нервувати з цього приводу. Тому зараз вона погладила Лізбет по голові й сказала:

– Моя доросла дівчинко! Я страшенно пишаюся тобою!

Фло помахала Солу. У його бабусі шкіра ще темніша, ніж у папая, і вона дійсно така товста, що їй потрібні мінімум два місця. Сол гепнувся на сидіння поряд із Фло, схопив її за руку й закохано втупився на неї.

В актовий зал продовжували прибувати все нові люди. Ми побачили Фредерику й Ансумана, а заодно цілу купу п'ятикласників, яких іще не знали. Усі вони так само хвилювалися, як і я. Коли зал виявився набитим під зав'язку, згасло світло. По сцені поповз білий туман. Тітка Лізбет злякано скрикнула й упустила круасан. А коли увімкнули прожектори, за барабанами вже сиділи хлопчики й дівчатка. Вони були в чорних футболках і чорних кепочках і відбивали такий ритм, що весь зал ходив ходором. Барабанщики старшого віку були, напевно, з десятого класу, але двоє були явно молодшими, і найголовніше – я їх знала.

– Дивися, – нахилилася я до Фло. – Там Глорія та Фабіо!

Глорія цього року знімалася в кіно разом із Фло, і я їй страшенно заздрила. Потім ми потоваришували, а тепер будемо навчатися в одній школі. Коли ми приходили сюди в день відкритих дверей, Глорія познайомила мене з Фабіо. Його батьки приїхали із Бразилії, як і батько Глорії. До того ж Фабіо звали так само, як і мого папая!

Як тільки хлопчик помітив мене в залі, він мені підморгнув. За літо він здорово підріс, і волосся в нього стало довшим. Він відбивав ритм, і його м'язи немов танцювали, а посмішка ставала дедалі ширшою. Я хотіла було посміхнутися у відповідь, але Алекс пробурчав:

– Чому цей тип так тобі посміхається? І барабанить він нібито винятково для тебе!

– Не звертай уваги, – відмахнулася я, але мені стало якось ніяково.

Я згадала, що Алекс і Фабіо вже одного разу зустрічалися – на дитячій дискотеці в «Перлині півдня». Алекс тоді приревнував мене, тому що Фабіо зі мною танцював. Напевно, і Алекс згадав про це. Його очі блиснули.

– Чи не той це африканець, який у тебе закохався? – поцікавився він.

– Він бразилець, – відповіла я. – І він у мене не закохувався. Він показав мені школу й допоміг розвісити оголошення, коли Білосніжка втекла. Він просто ввічливий, зрозуміло?

Про те, що Фабіо зізнався Глорії, що вважає мене гарною, я промовчала. Але голова в мене засвербіла. Бабуся завжди говорить: «Те, чого я не знаю, тільки розпалює мене». Схоже, і Алекса теж.

Щоб відволікти його, я заходилася так відбивати п'ятами ритм, що тітка Лізбет іще раз упустила круасан. Не встигла вона розплакатися, як по сцені знову поповз туман, і з'явилися танцівниці. Трое дівчаток: дві з темним волоссям і одна білявка. Волосся в них було скуйовджене, як левині гриви. Одягнені вони були в маленькі трико та майки із золотою тканини, а їхні обличчя були загримовані під хижих кішок. Вони танцювали хіп-хоп під ритм барабанів, і це було круто! Особливо мені сподобалася білявка в центрі. Вона рухалася, як професійна танцівниця, і я від хвилювання так ущипнула Фло за руку, що та зойкнула.

Пам'ятаю, як ми виступали перед першокласниками торік. Тоді я думала, що це найкращий танцювальний номер у світі. Але тепер він видався мені просто дитячою забавкою. Напевно, і Фло теж так подумала. А ось Алекс знову спохмурнів, тому що Фабіо кивнув мені, перш ніж піти за лаштунки.

– Перед вами виступила група «Drum & Dance», якою керує Флоріан Деммон, – оголосила директорка, піднявшись на сцену.

Вона кивнула одному з викладачів – тому, в якого було чорне кучеряве волосся й тепла посмішка, і я знову подумала: «Я його знаю!»

У день відкритих дверей на ньому була оранжева футболка з чорними цифрами, і я вирішила, що він стане моїм викладачем математики. Сьогодні він був одягнений у жовтогарячу сорочку з білими смужками, джинси та кросівки. Директриса повідомила, що герр Деммон викладатиме в нас німецьку та музику. У школі він працює всього три місяці і є класним керівником п'ятого «б» разом із фрау Кронберг. Фрау Кронберг саме стояла поряд із ним. На ній був сірий костюм, а її біляве волосся відразу ж нагадало мені мою улюблену вчительку фрау Вігельманн.

Ох, як же мені захотілося потрапити до п'ятого «б»! Так закортіло, що я не запам'ятала жодного слова з промови директриси. І ось, нарешті, настала ця важлива мить: на сцену піднялися дві класні керівниці п'ятого «а». У тієї, що ліворуч, була зачіска, як віхоть для змітання пилу, а та, що праворуч, скидалася на здобну булочку з коротенькими ручками та ніжками.

Фло штовхнула мене в бік:

– По-моєму, вона веде математику та французьку.

Я кивнула. З цією вчителькою ми теж познайомилися на дні відкритих дверей. Подумки я назвала її Риба-куля. Насправді її звали фрау Шмідт-Меллендорф, але Глорія називала її Меллі та стверджувала, що вона – сама чарівність. Але до її класу мені аж ніяк не хотілося, а хотілося до класу герра Деммона та фрау Кронберг!

Меллі оголосила список учнів свого класу. Першими на сцену піднялися Леонія Аренз і Том Біденкомпф, потім викликали Ансумана Сезію. А за хвилину ми із Фло засмучено зітхнули – одинадцятим пролунало ім'я Сола Мартінеса. Потім на сцену вийшли ще шестеро учнів, серед яких опинилася й Фредерика, а потім Меллі викликала Флору Жеральдіну Соммер. Фло підвелася, і я здивовано на неї подивилася. Звісна річ, я знала, що повне ім'я моєї подруги – Флора. Але про своє друге ім'я вона ніколи нічого мені не розповідала.

– Бувай, – шепнула Фло й рушила до сцени.

Пенелопа мені підморгнула, а мама поплескала по плечі.

Потім вийшли Наталі Томас і Анжела Фелоза. Оце так! Прикольно! Прізвище майже як у мене. Папай посміхнувся, і я пересадила свою тітку в порожнє крісло.

– Тепер моя черга, – сказала я їй.

Наостанок я з жалем глянула на класного керівника п'ятого «б» і підвелася з крісла.

Але за дві секунди знову в нього опустилася. Після Анжели Фелози назвали не мене, а якогось Тобіаса Вакера. Після чого Риба-куля під руку з Віхтем спустилися зі сцени. Разом зі своїм класом, у якому мені не судилося навчатися. Фло розпачливо озирнулася на мене.

– Що ж це таке? – прошепотіла мама.

Папай знизав плечима, тітка почухала потилицю, а Алекс стиснув мою руку. За п'ять хвилин назвали й моє ім'я. Я опинилася в п'ятому «б», як і хотіла. Фрау Кронберг і герр Деммон привітно посміхалися, але бачила я все це немов у тумані.

3.

Знайомий запах і учениця, котра запізнилася

– Сталася помилка, – сказала я фрау Кронберг, щойно ми опинилися в класній кімнаті п'ятого «б» і я витерла сльози.

Учні вже розсідалися по місцях, але моє місце було зовсім не тут!

– Я мала бути в одному класі із Фло Соммер, Фредерикою, Солом і Ансуманом! – продовжувала наполягати я.

Фрау Кронберг насупилася:

– Ти Лола?

– Лола Фелозо, – кивнула я.

– Тоді ти точно навчаєшся в цьому класі, – сказала фрау Кронберг. – А тепер вибери місце, де ти сидітимеш, щоб ми могли розпочати урок.

Голос у неї був дуже рішучим, а в погляді читалося нетерпіння. Тепер вона більше не була схожою на фрау Вігельманн.

– Виходить, усі мої друзі потрапили не в той клас! – не вгавала я. – Ми хотіли навчатися разом, і мій папай перед канікулами...

– Розподіл по класах закінчено, і, на жаль, нічого вже не можна змінити! –

перервала мене вчителька. – Я певна, що скоро ти відчуеш себе в п'ятому «б» як удома.

А ось я в цьому зовсім не була впевнена! У розпачі я глянула на герра Деммона, котрий стояв поряд із фрау Кронберг за викладацьким столом. Двоє дівчаток за першою партою, схилившись одна до одної, про щось шепотілися. Напевно, вони були найкращими подругами, які раніше навчалися разом. Мені стало ще гірше, ніж у перший день у початковій школі. Тепер і в мене була найкраща подруга, але вона потрапила зовсім до іншого класу!

– Я розумію, що ти зараз засмучена, – сказав герр Деммон, і його карі очі потеплішали. – Але ж ти можеш зустрічатися зі своїми давніми друзями на всіх перервах, хоча зараз це навряд чи тебе втішить. А поки що сідай, добре?

Що ж тут доброго? Похнюпившись, я рушила до найостаннішої парті. Там сидів хлопчик у синій бейсболці й комусь заклично махав рукою. Але зовсім не мені. Нарешті, він гукнув:

– Сюди, Марселю!

Я сіла на сусіднє місце й утупилася в стіл. У хлопчика, якого звали Марсель, було темно-каштанове волосся. Він сів між мною та парубійком у кепочці. Вони почали базікати – і раптом я відчула запах. Пахло від темно-каштанових кучериків Марселя. У мене дуже гострий нюх. Першого ж дня у школі з козами я відчула, що від Фло пахне рибою. Жах! Але цей новий запах був зовсім не жахливим. Навпаки. У ньому було щось рідне, немов... немов...

Я прийнялася. Ну, ось і він – єдиний приємний момент у цьому неправильному класі. Чому цей запах здається таким знайомим?

Я обережно нахилилася до Марселя, а він тим часом відвернувся від мене. Але коли мій ніс майже торкнувся його волосся, хлопчик раптом різко обернувся. Бумс! – ми зіштовхнулися носами, і від несподіванки й переляку я ледве не впала зі стільця.

– Тобі хіба не боляче? – ошелешено запитав хлопчик.

Його приятель у бейсболці розреготався.

– Ой! – пискнула я.

Тепер я знала, чим пахне його волосся. Яблучним шампунем Алекса. До того ж я ледве не розбила ніс цьому Марселю! Між іншим, обличчя в нього було дуже симпатичне, а очі сині, й зараз він здивовано дивився на мене, як на божевільну.

Я миттю підхопилася й перебралася на інший кінець стола. Туди саме сідала дівчинка. На ній була кремова міні-спідничка в складку, з малиновим паском, і коричневий жилет. У волосся кольору меду виблискували гарні шпильки.

– Привіт! – сказала вона.

– Привіт! – пробурмотіла я, усе ще потираючи ніс.

Тим часом усі розібралися з місцями, і фрау Кронберг побажала нам доброго ранку.

Ну вже ні! Добрим цей ранок назвати було б досить складно. І він не став добрішим, коли вчителька роздала нам бейджики, щоб ми написали на них свої імена. Герр Деммон сказав, що можна розфарбувати їх у будь-який колір – за бажанням. У класі стало тихо. Тільки подружки за першою партою усе ще хихикали, і хлопчик, який сидів біля самого вікна, раз у раз шморгав носом.

– Це огидно, зрештою! – обурено прошепотіла моя сусідка.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901743&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.